

## POSTANOWIENIE

18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 18 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K. L.

przeciwko E. O. i M. O. - poprzednio K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. O.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 6 września 2022 r., VI ACa 808/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie: zasądził od M. K. na rzecz K. L. 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; zasądził od M. K. na rzecz K. L. tytułem odszkodowania: 110 265 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty, 44 941,95 zł od 20 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w stosunku do M. K. w pozostałej części oraz oddalił powództwo w stosunku do E. O. w całości.

Wyrokiem z 6 września 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego: w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddalił powództwo co do odsetek ustawowych za opóźnienie od wskazanej tam kwoty za okres od

1 stycznia 2016 r. do 2 sierpnia 2016 r.; w punkcie drugim podpunkt a) w ten sposób, że oddalił powództwo co do odsetek ustawowych za opóźnienie od wskazanej tam kwoty za okres od 26 marca 2015 r. do 2 sierpnia 2016 r.; w punkcie drugim podpunkt b) w ten sposób, że oddalił powództwo co do żądania zapłaty 44 941,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od 20 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty oraz oddalił apelację w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej

instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzają się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że przy jego ferowaniu popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

[SOP]

(r.g.)